

Sygn. akt I C 1819/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2019r. w K.

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. z/s w W. (KRS (...))**

przeciwko pozwanemu **M. S. (PESEL (...))**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z/s w W. kwotę 2.720,79zł (dwa tysiące siedemset dwadzieścia złotych 79/100) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie, w wysokości nieprzekraczającej w stosunku rocznym czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, z tym zastrzeżeniem w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.087,54zł (dwa tysiące osiemdziesiąt siedem złotych 54/100) od dnia 22 marca 2017r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z/s w W. kwotę 652,50zł (sześćset pięćdziesiąt dwa złote 50/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1819/18

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2017r. powód (...) Bank (...) S.A. z/s w W. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego M. S. kwoty 2.720,79zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie, w wysokości nieprzekraczającej w stosunku rocznym czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 2.087,54zł od dnia 22 marca 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy o limit kredytowy łączący pozwanego z powodem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 13 kwietnia 2017r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1895/17 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Przywołane orzeczenie zostało uchylone postanowieniem tego Sądu z dnia 11 lipca 2017r., a postępowanie w sprawie zawieszono.

Postanowieniem z dnia 27 marca 2018r. podjęto zawieszono postępowanie w sprawie, natomiast zarządzeniem z dnia 8 maja 2018r. ustanowiono kuratora dla pozwanego.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu tego kwalifikowanego pisma procesowego kurator pozwanej podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady oraz wysokości i wymagalności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 maja 2011r. pomiędzy powodem (...) Bank (...) S.A. z/s w W. a pozwanym M. S. doszło do zawarcia umowy rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego (...) konto za Zero, usług bankowości elektronicznej oraz karty debetowej (bez (...)).

W dniu 5 grudnia 2013r. pozwany M. S. zawarł z powodem (...) Bank (...) S.A. z/s w W. umowę kredytu odnawialnego.

W ramach tego kontraktu powód przyznał pozwanemu do korzystania limit kredytowy w wysokości 2.000,00zł. Kontrakt podlegał przedłużeniu na kolejne 12 miesięczne okresy kredytowania.

Strony poza warunkami spłaty zobowiązania ustaliły również wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty oraz prowizje i opłaty.

Pozwany nie wykonał postanowień łączącego strony kontraktu, zaprzestając jakichkolwiek spłat na rzecz powoda i posiadał wobec powoda zaległości, co spowodowało wypowiedzenie przez powoda umowy kredytu odnawialnego w dniu 27 sierpnia 2014r.

Oświadczenie o wypowiedzenie poprzedzone było stosownym zawiadomieniem ze strony Banku.

Na dzień 21 marca 2017r. łączna wartość zaległości kontraktowych pozwanego wobec powoda wynosiła 2.720,79zł, i tak z tytułu należności głównej w wysokości 2.087,54zł i z tytułu niespłaconych odsetek naliczonych od dnia 13 listopada 2014r. do dnia 21 marca 2017r. w wysokości 633,25zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 6, wezwanie do zapłaty k. 7, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 63, potwierdzenie przyznanego limitu k. 64, umowa kredytu odnawialnego k. 65-69, wniosek k. 70-73, wypowiedzenie umowy k. 74-75, zestawienie operacji k. 75, umowa rachunku ... k. 89-92)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa kredytu w rozumieniu art. 720 i n. kc i art. 69 i n. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (Dz. U. 2018.2187 – j.t. ze zm.).

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowe istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanemu umówione świadczenie, natomiast pozwany w sposób nienależyty wykonał zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie spłaty należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego. Zaniechanie po stronie pozwanego było zawinione albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności ekskulpacyjne i egzoneracyjne.

Powyższe spowodowało odpowiedzialność kontraktową po stronie pozwanego i obowiązek naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Uchybiania obowiązkom pozwanego, który nie spełnił świadczenia spowodowało zasadność zachowania wierzyciela polegającego poszukiwaniu ochrony prawnej w postępowaniu przed sądem i na przymusowej realizacji świadczenia (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Szkoda powoda obejmuje zarówno nieuiszczone przez pozwanego umówione należności kapitału kredytu, ale również należności uboczne w postaci odsetek związanych z powstaniem zwłoki po stronie pozwanego i innych kosztów.

Ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc), czemu pozwany nie sprostał w określonym powyżej obszarze, tym bardziej, iż poza samą negacją dochodzonego roszczenia i podniesieniem pisemnych zarzutów nie wskazał na żaden dowód, którego przeprowadzenie mogłoby zrewidować zakres i granice podstawy, zasadności i wysokości jego odpowiedzialności kontraktowej.

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Wbrew twierdzeniom strony pozwanego powód dokumentarnie wykazał istnienie i warunki zobowiązania, jego wysokość i wymagalność oraz podstawę faktyczną i prawną żądania.

Wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe, dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności, w szczególności przy uwzględnieniu pozostałych dostarczonych przez stronę powodową dowodów w postaci chociażby harmonogramów spłat, wyciągów i zestawień należności i spłat kredytu.

Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 kpc (tak m.in. SN w wyroku z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie II CSK 119/10; w wyroku z dnia 13 grudnia 2013 r. w sprawie III CSK 66/13; w wyroku z dnia 12 września 2014 r. w sprawie I CSK 634/13). U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych – por. wyrok SA w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1758/15, opubl. L..

Powyższe w powiązaniu z pozostałym dostarczonym przez powoda materiałem dowodowym pozwala, co już wskazano na dokonanie jednoznacznych stwierdzeń w zakresie istnienia roszczenia, jego wysokości, wymagalności oraz podstawy żądania.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 kpc

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.